

3. veebruar

Kallid sõbrad, kellega ma tavaliselt koos end ainult segi kammin!

Mul oleks väga hea meel, kui tuleksite vaatama, kuidas ma üritan käituda täiskasvanu moodi. Mõned kutsuksid seda pidulikuks õhtusöögiks, aga minu arust jätaks see liiga ennasttäis mulje, nii et ma nimetaksin seda pigem kuidagi ebamääraselt, et jätta mulje millestki rahulikust ja igal juhul vihjamata suuremale möllule, näiteks „kokkusaamiseks” või „kergete söökide ja jookide pakkumiseks” või „sundimatuks ja vabaks õhtuseks söömaajaks”.

Ainus tähtis asi on see, et kindlasti ei lähe mölluks.

Palun tulge minu poole kella seitsmeks. See tähendab, et palun võtke plaani kella seitsmeks kohale tulla, kuni ma saadan teile täielikus paanikas kella kuue ajal sõnumi, et tulge kell kaheksa, sest ma ei leidnud Jamie Oliveri Aasia-pärase kapsasalati jaoks kuskilt nuikapsast ja pidin sõitma 25 naela eest Uberiga Waitrose'i ja tagasi ja jäin graafikust tund aega maha. Nagu ma ütlesin, võtame kõike väga vabalt.

Külaliste nimekiri on järgmine:

1 üligei sõber (Ed), kes on rõõmuga nõus tutvustama värvikaid lugusid oma seksuaalelust. Ta on justkui selle õhtu tõtt rääkiv õukonnanaarr – mõelge Julian Claryle ja Hamleti hauakaevajatele.

1 heasoovlik uus poiss-sõber, Edi oma (nimi selgub hiljem), kellega kõik püüavad tohutult sõbrustada, kuni pearoog saab läbi. Siis ei panda teda enam eriti tähele, kuni ta sõidab Uberiga varakult koju. Keegi ei märka seda enne kahe tunni möödumist.

1 põhjamine feministist sõbranna (Anna), kes tänu oma liberaalsetele vaadetele ja vasakpoolsusse kaldumisele aitab Edil end kodusemalt tunda ja *vice versa*.

1 vallaline mees, keda ma eriti hästi ei tunne (töökaaslane Matthew), kes flirdib kõigiga. Matthew ei ole iseenesest väga ligitõmbav, aga ta on pikka kasvu ja valju häälega. Plaan seisneb selles, et järjest rohkem purju jäädes hakkavad kõik teda tahtma ja saavad aru, et ta on halbadest variantidest kõige parem valik. Umbes samad tunded tabasid meid Nick Cleggi suhtes pärast 2010. aasta valimisi.

1 kihlatud kõrgklassipaar (Max ja Cordelia), kes lisavad õhtule veidi täiskasvanulikkude hubasust. Nad räägivad hea meelega oma peatse laulatuse igast üksikasjast, mis aitab üle saada vestluses tekkida võivatest pausidest. NB! Hoidke Max ja Anna teineteisest eemal, kui jutt läheb heaoluriigile või kliimamuutustele.

1 lõdva püksikummiga liiga napsulembene sõbranna (Leslie), kes tekitab tunde, et anname endiselt tuld nagu nooruses, ja tõstab samas meie enesehinnangut (suur aitäh, Leslie!). Tema võtab ohjad enda kätte ka õhtu jäädvustamises Instagramis näiteks #mullemeeldibaasianui või #õhtusöökpommlöök või sarnaste teemaviidetega.

Palun võtke kaasa pudel veini. Eeldan, et toote Oyster Bayd, sest see on ainus, mille maitse ei ole saast, aga mis maksab ainult kümneka. Jacob's Creek ajab ka asja ära. Echo Falls on muidugi teretunud, aga selle puhul arvestatakse hinnapunkte.

Kui olen visanud kõigi mantlid voodile ja andnud igaühele klaasi leige valge veiniga, millest olen enne teie tulekut juba pool pudelit ära joonud ainuüksi „Esita Annekale väljakutse” stiilis nuikapsajahi tõttu tekkinud ärevuse pärast, ulatan teile neli Kettle'i krõpsude kotikest. Need on eelroog.

Kuna olen võtnud endale ülesande pakkuda teile kaheksat eri rooga, et hoida näppu pulsil viimase aja moel, mida kõik kutsuvad megalõõgastunud Ottolenghi stiilis söömiseks, siis ei viibi ma õhtu kahe esimese tunni kestel teie hulgas. Poolkainetele pakun välja järgmised ohutud vestlusteemad:

- kui hästi töötab Victoria metroorong,
- üürihindade võrdlus,
- hiljuti surnud kuulsused,
- juuksurid, keda soovitada,
- kes mängib järgmist Bondi,
- dollari/naela vahetuskurss hiljutisel New Yorgi reisel,
- kui palju tuleks tegelikult vett juua,
- kõik näidendid, mida parasjagu lavastatakse ja milles mängib mõni äratuntav telenäitleja,

- eelarve koostamise äpid,
- voodipesu.

Õhtusööki pakutakse kell kümme. Selleks ajaks on kõik küllalt purjus, et visata toidu kohta seksuaalse alatooniga nalju – „Kas hummus jäi kurku kinni?“, „Paneme veel salatit“ jne –, aga veel mitte nii purjus, et võtta telefonid välja ja vaadata meelt lahutavaid videoid YouTube’ist. Seda tehakse pärast pearooga ja enne magustoitu.

Soovitavad videod:

- ajakirjanike saatevigid,
- kuhugi kinni jäänud kassid,
- šokolaadi keelamise tõttu endast väljas lapsed,
- veidrates kohtades magavad koerad,
- kõik Louis C. K. naljad,
- kõik, mis puudutab Céline Dioni.

Leslie – oleks suurepärane, kui sul õnnestuks pärast seda õhtusse põimida narkootikumid. Näiteks võiksid jagada käekoti põhja vedelema jäänud kanepit või saata oma diilerile SMSi kokaiini saamiseks. Kui hääletad siiski viimase variandi poolt, siis hakkavad kõik sellele tiba vastu ajama, väites, et neil on sel kuul näpud põhjas või et sellest on juba kaks sünnipäeva möödunud, kui nad seda viimati tegid, aga ära heida meelt! Nad tahavad seda ikkagi ja kõhivad rahhi välja, kui kommionu kohale tuleb.

Kui sa tõesti valid viimase variandi, lähevad Cordelia ja Max tülli, sest Max pakub, et ta maksab ühe lisagrammi eest. Cordelia satub segadusse: nad on väidetavalt säärases kitsikuses, et ei saa endale lubada altari ette kõndimise ajaks keelpillikvartetti, mis mängiks sarja „Allkirjastatud, suletud, tarnitud“ tunnusmeloodiat, aga praegu on Max valmis käima välja 60 naela, et maksta täiesti keelatud narkootikumi eest toatäie inimeste jaoks, keda ta peaaegu üldse ei tunne?

Pärast keskööd jõuab kätte aeg selleks, mida ma kutsun öise mõttetu ja tüütu vaidlemise etapiks. Üks pool usub millessegi elementaarsesse, mida „ma lugesin Guardiani arvamuseverust”, vastandatuna teisele, kes usub millessegi veidi vähem elementaarsesse, mida „ma lugesin Vice'i blogist”. Kõik arutatavad teemad ja arvamused on üldised, teada-tuntud ja ei kohusta kedagi millekski, kusjuures nõrgavõitu väidete tõestuseks kasutatakse väljamõeldud statistikat ja luiskelugusid isiklikust elust. Soovitatavad teemad:

- kas vasakpoolsus ja parempoolsus on üldse enam olemas?
- kui naised tahavad soolist võrdsust, siis miks kutsutakse seda feminismiks, mitte võrdsuseks?
- kas see on kunst, kui mina suudaks seda teha?
- miks me sööme sigu, aga ei söö koeri?
- milline on Tony Blairi pärand meie vanemate arvates, mida võiksime välja käia enda arvamuseks?
- kui hilja on hilja lapsi saada?
- kas Margaret Thatcher oli feminist?
- kas Londoni kinnisvarahindade pöörane kasv viib selleni, et inimesed kolivad hoopis Margate'i?
- kas see on normaalne, et Matthew kannab Ramonesi T-särki, kuigi ta ei tea ühegi Ramonesi liikme nime ega ühtegi nende laulu?

Kui Maxi ja Edi vahel lähevad asjad liiga tuliseks teemal „Kas homoseksuaalsus on kaasasündinud või õpitud?”, on käes aeg purjus Leslie ülemääraseks südamepuistamiseks, mille käigus ta avaldab vaikivale kuulajaskonnale pikas ja ekslevas monoloogis enda kohta ühe saladuse.

Lesliele soovitatavad pihtimuse teemad:

- sulle ei meeldi waleslased,
- sa said hiljuti klamüüdia,
- su onu käperdas sind, kui olid teismeline,
- suhe abielus mehega,

- sa suudad enda arust surnutega suhelda,
- sinu arust on valimas käimine mõttetu ja igav,
- hirm, et sa oled viljatu.

Kavandatud lahkumisajad:

Ed – varahommikul kella nelja ajal, kui ta on tõestanud, et oskab tantsida samamoodi kui Hear'Say videos „Pure and Simple” ja et ta teab kõiki sõnu Lil' Kimi räpist „Lady Marmalade”,

Cordelia – öösel kahe ajal, sest teda ootab väljamõeldud hiline hommikusöök,

Max – öösel poole kolme ajal, kui ta on saanud vihase SMSi Cordelialt, et ta tuleks koju,

Matthew ja Anna – varahommikul veerand viie ajal sama Uberiga,
Leslie – järgmise päeva pärastlõunal kell neli.

Ma tõesti ootan seda! Nii mõnus on vahelduseks asja vabalt võtta!!

Musi-kalli-pai

Retsept: õunapitsa jäätisega, millest on täiega suva (neli portsjonit)

Emalt saadud retsept, millega sain inimestele muljet avaldada mõttetutel õhtusöökidel selles peldikus, mida ma kutsusin koduks. Vaja ei lähe mingeid oskusi ega pingutust.

Jäätise jaoks

- 4 munakollast (peavad olema ülivärsked)
- 100 g tuhksuhkrut
- 340 g *mascarpone*'t
- vanilliekstrakti

Vahusta munakollaseid ja suhkrut, kuni tekib kahvatu kreemjas mass. Sega sisse *mascarpone* ja vanilliekstrakt. Pane säilituskarpi. Hoia üks öö või vähemalt 3–4 tundi sügavkülmas.

Pitsa jaoks

- 1 pakk lehttainast
- 1 pakk martsipani
- 500 g kooritud ja viilutatud õunu
- 1 purk aprikoosimoosi

Rulli lehttainas lahti.
Kata see martsipaniga.
Pane peale õunaviilud.

Küpsetas ahjus 200 °C juures kuldseks, samal ajal soojenda pliidil aprikoosimoosi.

Võta pitsa välja, kalla peale soe aprikoosimoos ja lase natuke seista. Serveeri jäätisega.

„Miski ei muutu”

Üks kõige vihatumaid asju Farly ja Scotti tutvumise juures oli minu jaoks see, et ma ei näinud enam üldse Farly peret. Tundsin puudust ta emast ja isast ja kasuemast ja vennast ja õest. Olin aastaid veetnud iga teise nädalavahetuse ja puhkuse nende seltsis ja nad olid nagu mu oma pere. Pärast Scotti väljailmumist ei kutsunud Farly mind enam enda poole ja ma nägin ta peret ainult korra või kaks aastat. Nüüd istus sünnipäevadel ja pühapäevastel õhtusöökidel nende söögitoas minu toolis hoopis Scott. Tema läks koos nendega Cornwalli ägedat ja hubast sügisvaheajaga veetma ja mina vaatasin sellest Instagramis fotosid.

Kui olime elanud mõne kuu Londonis oma uues kodus, kutsus Farly mu ühel laupäeva pärastlõunal koos oma perega jalutama. Läksime pubisse lõunat sööma ja ma soojendasin end ammu omaseks saanud rituaalide paistel, mis seisnesid hüüdnimede kasutamises, siseringi naljade rääkimises ja Farly ja minu murdeea lugude meenutamises. Tundsin end väga rahulolevana, sest ükskõik mis kohta Scott viimasel paaril aastal nende juures täitnud oli, erines see minu omast, sest miski ei olnud muutunud.

Jalutuskäigu lõpu poole jäime ülejäänud seltskonnast ja koerast maha, nagu meile oli teismelistena ikka meeldinud teha, sest olime lõuna ajal võistelnud ülemäärases söömisel.

„Scott kutsus mind enda poole elama.”

„Mis sa vastasid?” küsisin ma.

„Et ma olen nõus,” ütles ta peaaegu vabandavalt. Ettevaatlikult öeldud sõnad jäid külma õhku hõljuma. „Kui ta seda küsis, tundus see õige.”

„Millal?”

„Kui ma olen teiega Camdenis aasta ära elanud,” vastas ta. Mulle ei istunud see „aasta ära elanud”, nagu käiks jutt millestki, mis tehakse ära: nagu kasutatakse enne ülikooli vaheaastal ära suusahooaega või

minnakse Jaapanisse inglise keelt õpetama. Midagi, mida tehakse korra, et hiljem sellest huvitavaid naljalugusid rääkida.

„Nojah,” vastasin ma.

„Mul on väga kahju, ma tean, et see on väga raske.”

„Ei-ei, mul on sinu pärast hea meel,” ütlesin ma. Kõndisime ülejäänud tee vaikides.

„Kas tahad, teeme šokolaadiküpsiseid?” küsis Farly, kui olime tagasi koju jõudnud.

„Jah.”

„Äge! Sa tee nimekiri sellest, mida vaja läheb, ja ma lähen poodi. Ja äkki vaatame ära selle Joni Mitchelli dokumentaali, mis on juba sada aastat riulis oodanud?”

„Vaatame jah,” ütlesin ma. See meenutas mulle toda korda, kui olin kaheksane ja mu kuldkala suri ära ja ema viis mu McDonald'sisse.

Istusime diivanil ja sõime küpsiseid, jalad vaheliti, kõhud pidžaama vahelt paistmas. Graham Nash rääkis „Blue” rabavalt avameelsetest sõnadest.

„Ma tean kõiki selle albumi sõnu peast,” ütlesin ma. See oli ainus album, mille olime suvisele kolmenädalasele automatkale kaasa võtnud, kui Farly oli seitsmeteistkümneselt juhiloa ära teinud.

„Mina ka. Mulle meeldib kõige rohkem „Carey”.”

„Mulle „All I Want”.” Jäin korraks vait, et süüa küpsis lõpuni ja pühkida puru suu ümbert ära. „Arvata võib, et enam me sellistele matkadele ei lähe.”

„Miks?”

„Sest sa kolid oma poisi juurde ja teed kõik automatkad nüüd koos temaga.”

„Ära aja jama,” ütles ta. „Miski ei muutu.”

Tahaksin selles loos korraks vahet pidada ja rääkida „miski ei muutust”. Kui olin kahekümnendates eluaastates, kuulsin seda korduvalt nende naiste suust, keda ma armastasin, kui jutt käis poisi poole kolimisest, kihlumisest, välismaale elama minekust, abiellumisest ja rasedaks jäämisest. „Miski ei muutu”! See ajab mind hullult närvi. Sest kõik muutub.

Kõik muutub! Me tunneme üksteise vastu ikka sama armastust, aga see, mismoodi, millise tonaalsusega, kui tihti ja kui lähedaselt me edaspidi sõbrustame, muutub igaveseks.

Tead ju küll, kuidas see teismelisena oli: sa nägid oma ema koos ta parimate sõbrannadega ja nad tundusid olevat lähedased, aga kuidagi täiesti teistmoodi kui sina ja sinu sõbrannad. Nende vahel valitses kummaline ametlikkus, kerge kohmetus, kui nad kokku said. Ema koristas enne nende küllatulekut kõik ära ja nad rääkisid, et lapsed on kõhas ja et nad mõtlevad juuksurisse minna. Kui olime väiksed, ütles Farly mulle: „Luba, et meie ei muutu kunagi selliseks! Ma tahan, et me istume diivanil, ajame krõpse näost sisse ja räägime kandidoosist. Ma ei taha saada sellisteks naisteks, kes kohtuvad mõne kuu tagant kuskil käsitöölaadal Birminghami näitusehallis.” Ma lubasin seda talle. Aga mul polnud aimugi, kui palju vaeva vanemaks saades sõbrannaga läheduse säilitamine nõuab – see ei jää lihtsalt niisama alles.

Olen sama asja ikka ja jälle pealt näinud: naine sobitub alati paremini mehe ellu kui mees tema omasse. Naine on see, kes veedab suurema osa ajast mehe korteris, naine on see, kes saab kõigi mehe sõprade ja nende naistega sõbraks. Naine on see, kes saadab mehe emale sünnipäevaks lillekimbu. Naistele ei meeldi see kamarajura sugugi rohkem kui mees-tele, aga nad tulevad sellega paremini toime – nad lihtsalt kütavad edasi.

See tähendab, et kui minuvanune naine armub, siis muutuvad ta prioriteedid. Enne olid need:

- 1) pere,
- 2) sõbrannad,

pärast armumist aga:

- 1) pere,
- 2) kallim,
- 3) kallima pere,
- 4) kallima sõbrad,
- 5) kallima sõprade tüdrukud,
- 6) sõbrannad.

See tähendab, et kui sa varem nägid oma sõbrannat keskmiselt igal nädalavahetusel, asendub see kohtumisega igal kuuendal nädalavahetusel. Temast saab teatepulk ja sina oled kõige viimane jooksja. Sinu kord tuleb kätte näiteks su sünnipäeval või mõnel hilisel hommikusöögil, aga pärast seda pead ta tagasi andma tema poisile, mispeale kogu pikk ja tüütu edasiandmise protseduur hakkab otsast peale.

Kummagi ellu tekkinud tühimikud muutuvad aeglaselt, aga kindlalt teievahelise sõpruse keskel haigutavaks tühimikuks. Armastus on ikka sama, aga lähedust ei ole. Ja märkamatuks lähebki nii, et te ei ela enam ühist elu. Te elate kumbki oma elu eraldi koos oma poisiga ja saate õhtusöögiks kokku igal kuuendal nädalalõpul, et rääkida, kuidas elu läheb. Praegu saan ma juba aru, miks mu ema koristas enne oma parima sõbranna tulekut ja küsis talt: „Mis uudist?“ kuidagi liiga lustakalt ja ebaloomulikult. Ma saan aru, et nii need asjad lähevadki.

Ära tule mulle ütleva, et kui sa kolid oma kallima poole, siis miski ei muutu! Edaspidi ei tule enam ühtegi automatk, sama tsükkel kehtib ka puhkuse kohta – ma saan oma sõbranna tagasi igal kuuendal suvel, kui ta ei ole just saanud last – sel juhul saan temaga automatkale minna kaheksateistkümne aasta pärast. See läheb alati nii. Kõik muutub.

Farly kolis ära mu kahekümne viiendal sünnipäeval. Ta oli koos Scottiga leidnud Kilburnis katuseterrassiga kahetoalise üürikorterit. Selle vastas oli spordihoone, mis oli nende sõnul hea, sest, nagu välja tuli, meeldis neile mängida sulgpalli. Farly tegi tühja asja pärast kõvasti kära, kui selgitas mulle, et Camdenist sõidab otse buss Kilburn High Roadile. Püüdsin sellega solvunult leppida, kui läksime nende poole soolaleivapeole.

Veetsin peo terrassil, kus suitsetasin kogu aeg ja hoidsin süles Farly teismelist õde Florence'it, kes näitas mulle oma kooli aastaraamatut. Hiljem, kui olin purju jäänud, ütlesin talle, et loodan salaja, et üks neist petab teist või et Scott on gei, sest siis koliks Farly tagasi minu poole. Florence naeris ja kallistas mind.

„Ma vihkan seda,“ ütles Farly, kui näitas esikus rippuvale Manchester Unitedi raamitud särkile, mida katsid mängijate allkirjad. Ta tundis, et mul on vaja midagi, mille peale pahameelt välja valada.

„Jah, see on jube,” vastasin ma.

„Ilge,” ütles ta. „Mehega koos elamine. Öäk!”

„Naistega on palju parem koos elada.”

„Kõige parem.” Ta naeratas. „Kas korter meeldib sulle?”

„Väga meeldib. Sa oled siin kindlasti väga õnnelik.” Ja mind ajas närvi veel seegi, et lõpuks ometi olin hakanud seda uskuma.

Farly tuppa kolis meie ülikoolikaaslane Belle, kes mängis kitarri ja tahtis igal nädalalõpul välja tantsima minna. Elu läks edasi nagu tavaliselt. Külmkapp lekkis endiselt. Alumise korruse WC oli endiselt katki. Gordon tungis endiselt meie poole kutsumata sisse pea igal laupäeva hommikul, et määrada meile pähe jubedaid mööblitükke enda sõnul hea tahte väljenduseks, aga tegelikult ta lihtsalt ei viitsinud neid prügimäele viia. Jätkasime endiselt nn naiste valikuga, mis tähendas seda, et kui üks meist läks poodi, tõi ta teistele ükskõik millise šokolaadi. Alguses nägin Farlyt rohkem kui koos elades, sest ta püüdis ülipingsalt jätta muljet, et „miski ei muutu”. Tasapisi hakkasin temaga vähem kohtuma. Kõik muutus.

Kolm kuud pärast seda, kui nad olid koos elama hakanud, istusin tööl laua taga ja nägin, et Scott kutsus mind WhatsAppis liituma grupiga „Põnevad uudised”.

Ma teadsin, millest jutt käib, nii et ma ei vaadanudki seda. Olin oodanud seda hetke tollest päevast peale, kui Farly ütles, et ta kolib ära. Ma ei olnud selle uudise teadasaamiseks valmis ja töötasin edasi, nagu oleks see vaid möödunud unenägu, eetrisse saatmist ootav sõnum. Telefon lebas töölaual tunnikese, teade vahtis mulle muudkui vastu.

Lõpuks helistas AJ, kes oli kutsutud sama grupiga liituma, ja käskis mul seda vaadata. Seal oli kirjas, et Scott tahab Farly kätt paluda. Sõbrapäeval. Nende esimesest kohtingust on siis möödunud neli aastat. Scott küsis, kas ma võiks Farly sõbrad kokku kutsuda ja tulla Farlyt baari üllatama pärast seda, kui Scott on talle ettepaneku teinud. Ma ütlesin, et teen seda väga hea meelega. Ma ütlesin, et ei jõua seda ära oodata. Ma ütlesin, et viskan rõõmu pärast hundirattaid.

Ma nutsin, sest teadsin, et olen kaotanud arusaamatu lahingu arusaamatu vastasega, kellega olin võidelnud.